

Иванча, а въ Македонія *Хриза* или както го наричѣтъ наши-тѣ пометници *Сшрегана*, *Сшрѣза* ³⁾. Търновската смута се продължава цѣла година и се уталожи тогава, кога-то правленіе-то взе въ рѣцѣ по-малкіи братъ Асѣновъ, страшнии както за Византіици-тѣ, тѣй и за Латински-тѣ Рыцари Іоаннъ I. ⁴⁾.

На прѣво врѣме той имаше да се бори не само съ Византіи-тѣ интриги, но и съ силни си съседъ откъмъ сѣверъ, сирѣчь съ Венгерскіи краљ, Емерихъ. — Този подирнии не искаше да припознае Българско-то царство, казваше за Іоанна, че не е истински царъ, че нѣма своя законна земя (*nullius terrae de jure sit dominus, sed aliquam partem ad tempus detineat occupatam*) ⁵⁾, а е подсебилъ чужда земля и ѳ се е провозгласилъ за царъ. — Като казваше тѣй, Венгерскіи краљ готвѣше се да нагрѣне въ България и да растури Българско-то царство, като го или подсеби самъ, или пакъ връне на Византіици-тѣ. За да се отърве отъ тази опасность и да добые царско признаніе отъ вси-тѣ Европейски владѣтели ⁶⁾, Іоаннъ намысли да заврѣже сношенія съ Папа-та. Поводъ за тѣзи сношенія послужи Българската църква. Ные видѣхме, че България и слѣдъ покореніе-то ѳ отъ Василія Болгарохтона съхрани своята църковна независимость, като остана подъ Охридскіи архіепископъ. — Нъ защо-то този архіепископъ, макаръ и да се посвещаваше отъ свои-тѣ митрополити,

³⁾ В. Гласникъ VIII стр. 144. — Пометници, съобщени отъ Јордана Х. Константинова. —

⁴⁾ -*nihilo minus fratre Asane Romanis spoliandis et infestandis mitior*. — (Ник. Хоніатъ у Стр. §. 240).

⁵⁾ Видѣть му писмо-то до Інноцентіи III. *Gesta Innocentii*.

⁶⁾ Въ онова врѣме, казва Раичъ, бѣше се укоренило таково убѣжденіе, че онзи Краљ не се считаше за истински, который не получилъ вѣнца отъ папы. Історія разныхъ Сл. нар. 11 стр. 355.